

Jack Sequeira

Dobra vest u malo reči

Neotvoren poklon

DOBRA VEST U MALO REČI

NEOTVOREN POKLON

Džek Sekveira

www.najvaznijevesti.com

Naslov originala:
The Good News in a Nutshell -
The Unopened Gift

Autor:
Jack Sequeira

Prevod sa engleskog:
Mirjana Đerić

Izdavač:
Eden kuća knjige, Novi Sad, 2015

Štampa:
Apollo Graphic Production, Bgd; tiraž 50 primeraka

Dizajn korice:
Goran Vidas – gvidaszg@hotmail.com

Elektronska verzija brošure „Dobra Vest u malo reči - Neotvoren poklon“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu. Ukoliko želite da kupite ovu brošuru u štampanom obliku, možete je naručiti na:

www.eden.rs; (+381) 062/200-046
dobraviest@yahoo.com; (+381) 064/40-29-428

PREDGOVOR

Jevanđelje Isusa Hrista potpuno se razlikuje od svake druge religije. Sve ostale imaju isti zajednički imenitelj: vi pokušavate da zadobijete naklonost Boga (ili bogova) dobrim delima koja *vi* činite ili onim što *vi* žrtvujete. Nasuprot tome, Hristovo jevanđelje je otkrivenje onoga što je Bog učinio i što čini *za nas*. Služiti Bogu stoga znači jednostavno posmatrati, duboko sagledati, razumeti i *ceniti* karakter tog nebeskog Oca punog ljubavi. „*Pogledajte* u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski“, veli On (Isaija 45,22). Izrailjci koje su ujele otrovne zmije mogli su jednostavno da pogledaju u bronzanu zmiju na uzdignutom štapu i budu izlečeni (4. Mojsijeva 21,9). Jovan kaže: „Vidite kakvu nam je ljubav (*agape*) dao otac“ (1. Jovanova 3,1).

Ljudi se čude – samo pogledate i spaseni ste?! Da, upravo to uči Sveto pismo. Samim gledanjem, mi bivamo promenjeni, obraćeni: „Mi pak svi koji otkrivnim licem *gledamo* slavu Gospodnju, preobražavamo se u to isto obličje ... , kao od Gospodnjega Duha“ (2. Korinćanima 3,18).

Ali, šta mi to treba da gledamo, posmatramo? Odgovor glasi: Hristov krst. On je kazao: „I kao što Mojsije podiže zmiju u pustinji, tako treba sin čovečiji da se podigne, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni (Jovan 3,14.15). To je mesto

gde se ljubav (*agape*) otkrila za nas da bismo je „gledali“. Jevanđelje je vest koja govori o tome šta je On učinio.

Najlakša stvar koju ljudsko biće može da učini jeste da gleda. *Dobra vest u malo reči* poziva vas da gledate... i živite.

DOBRA VEST U MALO REČI

NAŠA LJUDSKA DILEMA

Danas, kuda god da se okrenemo, svet je u nevo-
lji. Ljudi i žene, posvuda, traže rešenje za nesavladive
moralne, lične, društvene, nacionalne i internacio-
nalne probleme. Ljudi pitaju otkuda potiče ovaj svet,
kako je otpočeo život, zašto ljudi neprestano ratuju i
zašto ima toliko mnogo mržnje između različitih rasa
i etničkih grupa. Zar ne postoji nada na neki trajni
mir? Zašto se ljudska priroda rastrže između ideala i
stvarnih postupaka, između nade na nešto bolje i izo-
pačene sklonosti da se učini nešto gore?

Sem ukoliko mu neka sila spolja ne pritekne u
pomoć, čovek nikada neće biti u stanju da pronađe
zadovoljavajući odgovor na ove probleme. No, postoji
nada. U svakom ljudskom srcu usađena je izvesna ko-
ličina vere, želja da služi nekoj višoj sili, želja da traga
za Bogom. Bog zaista ima odgovore.

„ŠTA MI VALJA ČINITI?“

Njegov prekrasni plan spasenja otkriva se pre-
ko Njegove Reči, Svetog pisma. Kod Mateja, u prvoj
knjizi Novog zaveta, poglavlje 19,16-26, čitamo o jed-
nom mladom čoveku koji je došao Isusu s pitanjem

prisutnim u mnogim umovima: „Kakvo ću dobro da učinim da imam život večni?“

Odgovarajući, Isus je rekao: „Ako želiš ući u život, drži zapovesti.“ Drugačije kazano, ako misliš da možeš zaraditi večni život – spasenje sopstvenim dobrim delima – moraš držati zapovesti. Budući da je taj mladić bio Jevrejin za koga su zapovesti bile Tora, prvih pet knjiga Starog zaveta, želeo je da zna na koje od zapovesti Isus pri tom misli. Isus je u svom odgovoru poslednjih šest zapovesti moralnog zakona, Dekaloga, sveo na samo jednu: „Ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga“ (3. Mojsijeva 19,18).

Pošto je bio odgojen u strogo jevrejskom duhu, mladić je odgovorio: „Sve sam ovo sačuvao od mladosti svoje; šta mi još treba?“ Drugim rečima: Postoji li nešto u mojoj praksi što će me lišiti neba? Na to je Isus odgovorio: „Ako hoćeš savršen da budeš, (to jest, ako stvarno voliš bližnjeg kao samog sebe), idi prodaj sve što imaš i podaj siromasima; i imaćeš [moje] blago na nebu; pa hajde za mnom.“

Kakve li izvanredne pogodbe! Ali, bilo je to više nego što je mladić bio voljan da učini. Bio je bogat i imao ogromna materijalna blaga. Okrenuo se sav žalostan i otišao svom domu bez uverenja da će dobiti večni život.

Isusovi učenici bili su svedoci ovog nemilog događaja, i Isus je to iskoristio da im ukaže na sledeću istinu kad je reč o spasenju: „Ljudima je ovo nemoguće, a Bogu je sve moguće“ (Matej 19,26).

KAD LJUDSKI NAPOR IZNEVERI

Pošto je greh veliki obmanjivač, mnogi su bili zavedeni da misle kako se mogu spasiti sopstvenim dobrim delima. U nedavnoj anketi sprovedenoj u tri američka grada pokrenuto je pitanje: Ko ide na nebo, a ko ide u pakao? Tipičan odgovor u svakom gradu glasio je: oni koji su dobri idu na nebo, a oni koji su rđavi idu u pakao.

Međutim, Sveto pismo jasno uči da „se čovek neće opravdati (biti proglašen pravednim) delima zakona (pokušavanjem da budemo dobri)“ (Galatima 2,16). Pavle ponavlja isti iskaz u Rimljanima 3,20, a zatim dodaje: „Posredstvom zakona dolazi samo poznanje greha.“

Jevreji Hristovog doba činili su tragičnu grešku verujući da se mogu spasti držanjem zakona. Iz tog razloga, na početku svoje službe, Isus je pozvao te iskrene Jevreje koji su očajnički pokušavali da sebi prokrče put prema nebu: „Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni [vrlo obeshrabreni], i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28).

NADA ZA BESPOMOĆNE

Čovekova jedina nada na spasenje jeste jevanđelje Gospoda našega Isusa Hrista. Pred Nikodimom, članom jevrejskog saveta, Sinedriona, i jednim od istaknutih

vođa judaizma, Isus je dao izjavu koja je postala omiljeni biblijski tekst mnogih hrišćana: „Jer Bogu tako omilje svet [ljudski rod] da je i sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“ (Jovan 3,16). Isus je došao na ovaj svet u tu svrhu.

Kad čitamo Bibliju, i Stari i Novi zavet, otkrivamo tri veoma važne činjenice.

1. Svi u jednom. Bog je stvorio sve ljude – čitav ljudski rod – u jednom čoveku. U Delima apostolskim 17,26 čitamo: „On je takođe učinio da sav ljudski rod potiče od jednog čoveka [Adama] i da se nastani po svoj zemlji.“ U 1. Mojsijevoj 2,7 stvaranje Adama zabeleženo je zbog nas. Reč „Adam“ na jevrejskom jeziku znači *ljudski rod*. Čitamo da je Bog udahnuo Adamu dah života. Premda engleska Biblija koristi reč *život* u jednini, originalni jevrejski tekst, s kojeg je prevedena, zapravo sadrži reč *život* u obliku množine – *životi*. Bog nije stvorio samo jednog čoveka stvarajući Adama, On je stvorio ceo ljudski rod u tom jednom čoveku.

2. Propast ljudskog roda. Preko tog jednog čoveka greh je ušao u svet. U Novom zavetu, naročito u Rimljanima 5,12 i 1. Korinćanima 15,21.22, otkrivamo da je sotona upropastio čitav ljudski rod u jednom čoveku - Adamu. Kad su Adam i Eva stvoreni, Bog im je kazao da umnožavaju zajednički život koji je on stvorio u njima (1. Mojsijeva 1,28).

Ali, pre nego što su otpočeli proces množenja (pre no što su dobili decu), Adam i Eva su zgrešili.

Dakle, život koji je Adam prenosio svojoj deci, svom potomstvu, bio je život već obeležen grehom. Kako je život koji smo vi i ja dobili rođenjem produžetak Adamovog života, to je istovremeno život koji je osuđen, život koji mora umreti.

Prema Rimljanima 5,12: „Kroz jednoga čoveka dođe na svet greh.“ U 18. stihu Pavle zaključuje svoju izjavu rečima: „Prema tome, kao što je grehom jednoga došla osuda na sve ljude, tako su pravednošću Jednoga na sve došli opravdanje i život.“ Bog nas ne krivi za grešno stanje u kome smo zbog osuđenja koje smo nasledili rođenjem.

U 1. Korinćanima 15,21 čitamo: „Pošto je, naime, posredstvom čoveka [u jednini] smrt došla, posredstvom čoveka [u jednini] došlo je i vaskrsenje mrtvih.“ U 22. stihu apostol pokazuje ko su ta dva čoveka: „Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživeti.“ To nas dovodi do treće činjenice.

3. Čudesna dobra vest. Čudesna dobra vest spasenja ogleda se u tome što je Bog otkupio sve ljude u jednom čoveku, Isusu Hristu, baš kao što je sotona upropastio ceo ljudski rod u jednom čoveku, Adamu.

NE PO SOPSTVENOM IZBORU

Međutim, postoji razlika: potrebno je da jasno shvatimo šta je Adam učinio ljudskom rodu. Mi tu ništa nismo birali. To je naše zajedničko nasleđe zato što

smo po prirodi Adamovi potomci. Ali pošto je Bog toliko voleo svet, ono što je On za nas učinio u Hristu jeste dar. I kao što je to slučaj sa svakim darom, ne možemo uživati u njemu dok ga ne primimo.

JEVANĐELJE U MALO REČI

Ceo plan spasenja nalazimo jezgrovito prikazan u Efescima 2,4-6. U prva tri stiha ovog poglavlja, apostol Pavle daje mračnu, sumornu i beznadežnu sliku ljudskog roda. On to čini zato što dobra vest o spasenju koje je Bog ostvario kroz Isusa Hrista nije za dobre ljude; ona je za grešnike kojima je potreban Spasitelj.

U 1. Timotiju 1,15 Pavle kaže: „Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike.“ On govori o grešnicima, stopostotnim grešnicima, kakvi smo svi mi. Da bismo mi primili dar spasenja, da bi On napravio plan spasenja, ostvaren u Isusu Hristu, delotvoran za svakog od nas pojedinačno, Bog je najpre morao da uništi pouzdanje koje čovek ima u samog sebe što se tiče spasenja.

Greh je veliki obmanjivač. On nas obmanjuje navodeći nas na pomisao da možemo spasti sami sebe dobrim delima. No, Sveto pismo je jasno: „Nema pravednoga – baš ni jednoga, nema razumnoga... nema toga koji čini dobro, nema baš ni jednog“ (Rimljanima 3,9-12).

OBESHABRENI?

Pavle je svoju Poslasticu Efescima pisao iz zatvora. Bio je pastor Efeske crkve oko tri godine, a sada je utamnichen u Rimu zato što je propovedao Hrista. Mnogi od članova Efeske crkve veoma su se obeshabрили. Razmišljali su ovako: Ako Bog nije u stanju da zaštiti našeg pastora, velikog apostola Pavla koji čami u rimskoj tamnici, ima li onda nade za nas obične vernike?

Tako je Pavle napisao ovu predivnu poslanicu, koju neki nazivaju „kraljicom“ Pavlovih poslanica. U Efescima 2,1-3 on podseća efeske hrišćane da oni nisu spaseni zato što su dobri. Oni su bili grešnici, i po svom načinu života i po svojoj prirodi, ali su spaseni blagodaću.

Crkva u Efesu predstavljala je mešavinu nezna-božaca i Jevreja, pa se u Efescima 2,1-3 Pavle obraća vernicima iz nezna-boštva: „I vas koji ste bili mrtvi zbog svojih prestupa i grehova.“ Drugim rečima, oni pre obraćenja nisu imali duhovni život. Prevod kralja Džejsa dodaje: „On vas je *oživeo* [učinio živim]“, ali primetićete da su te reči napisane kosim slovima, što znači da je to naknadno unet iskaz koji ne postoji u Pavlovom originalnom tekstu.

U 2. stihu, Pavle dalje govori o njihovim ranijim gresima „u kojima ste nekada živeli po duhu ovoga sveta, po vladaru vazdušnih sila, po duhu koji sada dejstvuje u sinovima nepokornosti [koji se protive je-

vandelju].“ On zapravo govori: vi ste bili grešnici po svojoj prirodi kao i po svom načinu života. Kako god na to gledali, vi ste bili grešnici.

U 3. stihu Pavle se obraća svojoj braći Jevrejima: „U kojima i mi svi živesmo negda [ne samo vi neznabošci, nego čak i mi Jevreji koji smo živeli među vama neznabošcima], po željama tela svojega, čineći volju tela i smeranja, pa smo kao i ostali po prirodi bili podložni Božijem gnevu“ (*kombinovan prevod Karadžić-Čarnić*). Drugačije kazano: Naš položaj kao Jevreja isti je kao i položaj neznabožaca. I kao Jevreji i kao neznabošci, mi smo grešnici po prirodi i po načinu života. Isto tako, u Rimljanima 3,23 Pavle kaže: „Nema razlike [između Jevrejina i neznabošca] jer svi sagrešiše i izgubili [su] slavu Božju.“

OŽIVLJENI IZ SMRTI GREHA!

Pošto je najpre dao ovu mračnu, sumornu sliku, Pavle iznosi prekrasnu vest o spasenju u Efescima 2,4.5: „Ali [uprkos činjenici da smo svi grešnici i da smo zaslužili osudu i smrt] Bog ... koji je bogat u milosti, zbog svoje velike ljubavi kojom nas je zavoleo, oživeo je Hristom i nas koji smo bili mrtvi u svojim prestupima, – blagodaću ste spaseni“. Prema ovom stihu, mi smo upravo zahvaljujući velikoj Božjoj ljubavi prema nama otkupljeni u Isusu Hristu. Temelj, izvor našeg spasenja jeste Božja ljubav.

JEDNA POSVE DRUGAČIJA LJUBAV

Tu se krije najveći problem, zato što reč koju Pavle koristi za ljubav nema ekvivalent u engleskom [a ni u našem] jeziku. Mi imamo samo jednu reč za ljubav. Bez obzira da li govorimo o ljubavi između muža i žene, ili momka i devojke, o ljubavi koju ispoljavamo prema kućnim ljubimcima ili hrani, ili pak o ljubavi kakva se prikazuje u literaturi ili na filmu, mi koristimo istu reč.

Prema tome, kad u 1. Jovanovoj 4,8 čitamo: „Bog je ljubav“, mi ljudske ideale o ljubavi projektujemo na Boga. Čim to učinimo, mi izopačujemo biblijski koncept Božje ljubavi i, šire gledano, izopačujemo jevanđelje. Reč koju Pavle koristi je *agape*, jednu od četiri reči u grčkom jeziku koje je mogao izabrati za „ljubav“. Da bi definisao Božju ljubav, on je izabrao imenicu *agape*, koja je sekularnim Grcima bila nejasna, ali je to reč upotrebljena u Novom zavetu da opiše Božju ljubav.

„Bog je *agape*“ i to je ona *agape* koja je temelj našeg spasenja. Od izuzetnog je značaja da shvatimo *agape* jer nas je upravo na taj osnovi Bog spasao. Ako ljudsku ljubav projektujemo na Boga, mi ćemo garantovano izvrnuti jevanđelje; nećemo uspeti da razumemo beskrajno dobru vest spasenja. Postoji nekoliko velikih oblasti u kojima ljudska ljubav i božanska ljubav nisu samo različite nego i potpuno suprotne.

Jedino ako budemo shvatili Božju ljubav kakva je otkrivena u Novom zavetu, moći ćemo da razumemo dobru vest o spasenju, jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista.

USLOVLJENA LJUBAV (VOLEĆU TE, AKO ...)

Ljudska ljubav je uslovljena, što znači da zavisi od nečije lepote ili dobrote, pa je potrebno da bude nečim podstaknuta. Ljudska ljubav ne voli drugog automatski. Predmet ljubavi mora biti dobar ili za nas privlačan zato što ljudska ljubav očekuje za uzvrat neku korist. Mi volimo jedino ako smo voljeni. Ako postanemo neprijatelji, naša ljubav isčezava.

Ljudska ljubav je pogrešan temelj za jevanđelje, jer ako tu vrstu uslovljene ljubavi projektujemo na Boga, onda jevanđelje nije više dobra vest. Ona postaje dobar savet, koji nam govori da ukoliko nismo sami po sebi dobri, Isus nas neće odvesti na nebo. Ovo je u protivrečnosti sa dobrom vešću jevanđelja.

BEZUSLOVNA LJUBAV (VOLIM TE UPRKOS TOME ŠTO ...)

U potpunoj suprotnosti sa uslovljenom ljudskom ljubavlju, Božja ljubav (*agape*) je bezuslovna; ona je spontana; ona nije uzrokovana našom dobrotom niti od nje zavisi. Pavle ovako tumači tu ljubav, obraćajući

se hrišćanima u Rimu: „I, nada ne sramoti, jer se Božija ljubav već izlila u naša srca Duhom Svetim koji nam je dat“ (Rimljanima 5,5). Zatim on tu Božju ljubav objašnjava na jedinstven način, suprotstavljajući je ljudskoj ljubavi.

BESPOMOĆNI SAMI PO SEBI

Vidite, „Jer je Hristos, dok smo mi još bili slabi [ili bespomoćni], u određeno vreme umro za bezbožnike“ (Rimljanima 5,6). Reč *bezbožni* znači rđav, zao. Mi smo bili bespomoćni, nesposobni da sami sebe spasemo, ali je Hristos umro za nas zato što je Njegova ljubav bezuslovna.

U Rimljanima 5,7 Pavle opisuje ljudsku ljubav: „Jedva će ko umreti za pravednika; za dobrog možda bi se ko i usudio da umre.“ Zna se da su ljudska bića polagala svoj život za voljenu osobu, prijatelja ili otadžbinu, ali i to dosta retko. U stihu 8 on opisuje Božju ljubav potpuno oprečnu ljudskoj, koja je ograničena samo na one dobre: „Ali Bog pokazuje svoju ljubav prema nama time što je Hristos umro za nas kad smo još bili grešnici.“ To je zadivljujuća istina o Božjoj ljubavi.

U stihu 10 Pavle ide korak dalje: „Ako smo, dakle, mi – kao njegovi neprijatelji – izmireni s Bogom smrću njegovoga Sina [prošlo vreme], onda ćemo još pre biti spaseni njegovim životom, pošto smo izmire-

ni.“ Otuda je Božja ljubav, pošto je bezuslovna, temelj našeg spasenja. Pavle nam u Efescima 2,4 kaže da je upravo zahvaljujući takvoj ljubavi Bog u stanju da nas izbavi.

VIŠE OD OBEĆANJA „DOK NAS SMRT NE RASTAVI“

Ljudska ljubav je promenljiva baš kao što je uslovljena, te stoga kolebljiva i nepouzdana. Petar je bio iskren kad je Isusu u gornjoj sobi kazao: „I ako treba da umrem s tobom, neću se tebe odreći“ (Matej 26,35). Ali kada je ljudska ljubav koju je gajio prema Hristu bila stavljena na probu nekoliko sati kasnije, on se odrekao Isusa, ne jednom ili dvaput, nego triput, a treći put i uz psovke i zaklinjanje.

Baš zato što je ljudska ljubav promenljiva, nepouzdana i kolebljiva, ima i tako mnogo razvoda u mnogim zemljama. Muškarci i žene se zaljube, venčaju, ali za nekoliko godina završe na sudu za razvode. Međutim, Božja ljubav je nepromenljiva. U Jeremiji 31,3 Bog kaže buntovnički nastrojenim Jevrejima: „Ljubim te ljubavlju *večnom*“ [naglasio autor].

U 1. Korinćanima 13,8 čitamo: „Ljubav [*agape*] nikad ne prestaje.“ U Jovanu 13,1 kaže se da je Isus voleo svoje učenike do samog kraja, uprkos Judinoj izdaji i samoživosti ostalih. U Rimljanima 8,35-39 Pavle ističe: „Ko će nas rastaviti od ljubavi Božje? Nevolja li

ili tuga? Ili gonjenje? Ili glad? Ili golotinja? Ili strah? Ili mač?“ On veli da ćemo se u trenucima krize osećati napuštenim, ali činjenica je da „ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva stvar ne može nas razdvojiti od ljubavi Božje, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.“

NAOPAKO POSTAVLJENO CARSTVO

Božja ljubav je nepromenljiva, bezuslovna i konačno slobodna od sebičnosti. Ona ne traži svoje. Zbog te ljubavi, Isus koji je i sam Bog, spuštao se sve niže i niže. Postao je ljudsko biće, a onda se spustio još niže da bi bio poslušan do „smrti krstove“ kako bismo se vi i ja mogli spasti (videti Filibljanima 2,6-8). On nas je voleo do samog kraja. Pavle u 2. Korinćanima 8,9 kaže: „Bogat budući, vas radi osiromaši, da se vi njegovim siromaštvom obogatite.“

Sasvim suprotno tome, ljudska ljubav je koristoljubiva i sebična; otuda ona uvek teži za viši mestom. U ekonomskom, religioznom, obrazovnom, društvenom pogledu čovek uvek pokušava da se što više uzdiigne jer želi da bude broj jedan. Sasvim suprotno, Bog se radi nas spuštao sve niže i niže. To je osnova našeg spasenja.

Međutim, činjenica da nas Bog bezuslovno voli nije dovoljna da nas spase. Bog je svet i pravedan;

prema tome, On ne može spasti grešnika a da ostane pošten prema sopstvenom zakonu.

U HRISTU

Pošto sada jasno shvatamo Božju ljubav, čitamo dalje u Efescima 2,4-6: „Ali Bog, koji je bogat u milosti, zbog svoje velike ljubavi kojom nas je zavoleo, oživeo je Hristom i nas koji smo bili mrtvi u svojim prestupima, – blagodaću ste spaseni, – i s njim je vaskrsao nas i postavio na nebesima u Hristu Isusu.“

U tom snažnom iskazu, Pavle daje ključni izraz koji se provlači kroz sve njegove poslanice. Kad bismo taj izraz izbrisali, malo šta bi ostalo od Pavlovog izlaganja o jevanđelju. Taj izraz koji se neprestano javlja predstavlja centralnu temu Pavlove teologije i *sredstvo* našeg spasenja.

U 4. stihu Pavle nam govori da nas Bog spasava zato što nas voli. U petom stihu, on kaže da nas je Bog oživeo i spasao blagodaću; konačno, On nas „je vaskrsao i postavio na nebesima“ – i sve to u Hristu Isusu. Ključni izraz je „u Hristu“.

Ovaj izraz je takođe sadržan u mnogim drugim sličnim izrazima kao što su *u njemu, ili kroz njega, u ljubljenome, ili zajedno s njim*, itd. Ti izrazi su sinonimi i podrazumevaju motiv ili temu *u Hristu*. Na istinu u osnovi tog izraza prvi je ukazao sam Hristos kad je rekao svojim učenicima: „Budite u meni“ (Jovan 15,4).

Reči *u Hristu* leže u osnovi jevanđelja, i ako ne shvatamo šta Novi zavet, posebno Pavle, podrazumeva pod izrazom *u Hristu*, nikad nećemo biti u stanju da razumemo predivnu vest jevanđelja, dobru vest spasenja.

Izraz *u Hristu* je sama srž vesti jevanđelja. Kao hrišćani, nemamo ništa osim onoga što imamo *u Hristu*. Sve ono čemu se nadamo i u čemu uživamo kao vernici – mir opravdanja, sveto življenje kroz proces posvećenja i blažena nada na slavu koju ćemo doživeti prilikom Drugog Hristovog dolaska - svi ti elementi dobre vesti o spasenju uvek su naši *u Hristu*. Izvan Njega nemamo ništa sem greha, osude i smrti, što smo nasledili od Adama.

Mada nas Bog bezuslovno voli, On ne može – s obzirom da je svet i pravedan – da nas spase tako što će jednostavno naći izgovor za naše grehe. Mi redovno opravdavamo greške svoje dece i grehe drugih, ali Bog to ne može činiti bezuslovno zato što je On pravedan Bog.

SOLIDARNOST

Dakle, pitanje glasi: „Kako je Bog spasio ljudski rod?“ Kako Bog može da opravda bezbožne (Rimljanima 4,5) koji veruju u Isusa, a ipak sačuvati integritet svog svetog zakona koji osuđuje grešnika? Da li On zaobilazi zakon? Bog ne može reći: Ja sam suvereni

vladar i stoga ne moram da držim sopstveni zakon. Budući da bezuslovno volim taj pobunjeni, grešni ljudski rod, Ja ću ih odvesti na nebo. Bog ne može to da učini, zato što je uvek veran sebi. Tako se odgovor na ovaj problem može naći u ideji *u Hristu*.

Izraz *u Hristu* je prilično teško razumeti, baš kao što je izraz „valja ti se nanovo roditi“ bio teško pojmljiv za Nikodima. „Kako se može čovek roditi kad je star?“ – pitao je Nikodim. „Zar može po drugi put da uđe u utrobu svoje majke i da se rodi?“ (Jovan 3,4). Slično tome, pojam *u Hristu* predstavlja za nas nešto strano. To je naročito tačno za zapadnjački um, zato što mi u zapadnom svetu razmišljamo u smislu pojedinačnog, dok je ideja *u Hristu* zasnovana na nečemu što je poznato kao biblijska solidarnost – mnogi u jednome.

Da bismo lakše shvatili značenje tog termina, pogledaćemo dva primera u Bibliji, koji će nam isto tako pomoći da razumemo šta Bog govori u Efescima 2. Prvi primer nalazi se u Poslanici Rimljanima. Citirajući iz Starog zaveta, apostol Pavle se obraća jevrejskim vernicima u Rimu. Bog govori Reveki, Isakovoj ženi: „Njoj je rečeno: stariji će služiti mlađemu“ (Rimljanima 9,12).

Bog je govorio jezikom „solidarnosti“. Kad koristi reč *stariji* [veći], On ne upućuje na Isava, nego na Edomce koji su bili Isavovi potomci. Kad koristi reč *mlađi* [manji], On ne govori o Jakovu kao pojedincu, nego o Izrailjcima koji su bili Jakovljevi potomci

(videti 1. Mojsijeva 25,21-23). I doista je tačno da su Edomci, Isavovi potomci, služili Izrailjcima, Jakovljevim potomcima. To je smisao pojma solidarnost.

Drugi primer u Novom zavetu koji može biti od pomoći pri razumevanju onoga što Pavle podrazumeva pod izrazom *u Hristu* nalazi se u Jevrejima 5-8. Pavle pokušava da ubedi jevrejske hrišćane da je Hristos, kao njihov Prvosveštenik u nebeskoj svetinji, daleko uzvišeniji od levitskog sveštenika u judaizmu. Ti jevrejski hrišćani bili su u stalnoj opasnosti da odustanu od Hrista i da se vrate judaizmu. Stoga im Pavle kaže da napustiti Hrista kao svog Prvosveštenika i vratiti se Leviju znači vratiti se korak unazad. Nemojte odustajati od stvarnosti radi nečega što predstavlja samo zamenu za stvarnost.

Međutim, da bi ih ubedio da ne odustaju od vere u Hrista kao svog Prvosveštenika, Pavle je morao da dokaže da je Hristos, kao vernikov veliki Prvosveštenik, uzvišeniji od levitskog sveštenstva u zemaljskoj svetinji, kakvo je postojalo u starozavetna vremena. Kako je on to učinio?

1. Hristos nije pripadao levitskom sveštenstvu zato što je, prema Mojsijevom zakonu, morao biti Levijev potomak. Hristos je rođen u Judinom plemenu. I Marija i Josif pripadali su Judi, tako da je za Hrista rečeno da je prvosveštenik po redu Melhisedekovu, a Melhisedek je bio sveštenik iz Avramovog vremena (Jevrejima 6.20).

2. Pošto je utvrdio tu činjenicu, Pavle zatim objašnjava da je Melhisedek veći od Levija. Dokaz koji daje jeste taj što je Levije dao desetak Melhisedeku (Jevrejima 7,10). Međutim, ako čitate Stari zavet, Levije, kao pojedinac, nikada nije dao desetak Melhisedeku. Avram je dao taj desetak. Objašnjenje bi bilo da iako Levije, Avramov praunuk, nije postojao kad je Avram sreo Melhisedeka, on je bio „u bedrima“ svojega oca, pa se tako podrazumeva da je Levije u Avramu dao desetak Melhisedeku. Pošto smo ja i vi bili u Adamu kad je on pogrešio, mi stoga trpimo posledice njegovog greha.

Slično tome, prilikom utelovljenja, Bog je uzeo *zajednički život ljudskog roda* kome mi pripadamo i koji treba otkupiti pa je, u Marijinoj utrobi, sjedinio ljudski rod i božanski život Hristov, i kada je Hristos došao rođenjem na ovaj svet, On je bio i Bog i čovek. Ljudski aspekt Isusa Hrista bio je stvarno *zajednički život ljudskog roda* koji je On došao da otkupi. Otuda je Isus i nazvan drugi ili poslednji Adam (ljudski rod – 1. Korinćanima 15,45).

KVALIFIKOVAN DA BUDE NAŠ ZAMENIK

To nas, doduše, nije spaslo, ali je okvalifikovalo Isusa da bude naš legalni Zamenik ili Predstavnik. Imajući to na umu, vraćamo se na Efescima 2,5. Pavle kaže da je Bog oživeo nas koji smo bili mrtvi u pre-

stupu i grehu. To jest, oživeo u duhovnom smislu kad smo se sjedinili sa božanskom prirodom Hristovom prilikom utelovljenja. Tada on dodaje: „Blagodaću ste spaseni.“ To je snažna tvrdnja. On tu hoće da kaže da je Hristos svojim savršenim životom i žrtvenom smrću u potpunosti zadovoljio zakon, kako bi ljudski rod mogao biti spasen blagodaću.

ON JE SVE TO UČINIO

Postoje dve stvari koje je zakon zahtevao od Isusa kao našeg Zamenika da bi nas potpuno spasio od greha.

1. Isus je morao da bude savršeno poslušan zakonu. Tokom 33 godine svog života On je ispoljio savršenu poslušnost prema zakonu. On je rekao Jevrejima da nije došao da ukine zakon nego da ga ispuni (videti Matej 5,17). U Rimljanima 10,4 Pavle kaže da „je Hristos svršetak [ispunjenje] zakona: koji ga god veruje opravdan je.“ Pošto je Isusova ljudska priroda bila *naša zajednička ljudska priroda* a mi bili u Njemu Božjim činom, onda se Njegova poslušnost može uračunati ili pripisati nama zato što smo bili u Njemu kad je On savršeno bio poslušan zakonu.

2. Ipak, to nije bilo dovoljno da nas spase jer mi smo grešnici, a zakon veli: „Koja duša zgreši ona će poginuti“ (Jezekilj 18,4). U jevrejskom sistemu, muška osoba je postajala čovek tek pošto napuni 30

godina. Tako je Isus, pošto je bio savršeno poslušan zakonu od rođenja do muževnog doba, poneo *našu zajedničku ljudsku prirodu* na krst. Tamo je On tu ljudsku prirodu prepustio kazni za greh; i kad je On umro na krstu, nije samo jedan čovek umro *umesto* svih ljudi, već je u Njemu umrlo čitavo čovečanstvo. Prema Jovanu 12,31-33, ceo ljudski rod bio je osuđen [pogubljen] u Hristu.

Iako Sveto pismo uči da je Hristos umro za nas ili umesto nas kao naš Zamenik, razlog zašto je On mogao da umre za nas ogledao se u tome što su svi ljudi bili u Njemu. Drugačije rečeno, Njegova smrt bila je zajednička smrt [„Jedan je umro za sve; znači da su svi umrli“ (2. Korinćanima 5,14)]. Svi ljudi umrli su u jednom čoveku, Isusu Hristu. Ovo ne znači da smo mi platili cenu greha. On je platio cenu, ali smo mi bili sadržani u toj smrti baš kao Levije u Avramu kad je Avram dao desetak Melhisedeku.

LJUBAV KOJA „NAGONI“

Ovo je jasno izneseno u 2. Korinćanima 5,14: „Jer Hristova ljubav nas obuzima kad smo došli do ovoga zaključka: jedan je umro za sve; znači da su svi umrli.“ Da, jedan je umro za sve, ali „znači da su svi umrli“. Svi su umrli kad je jedan umro za sve zato što su svi bili u Njemu. To je ono što Pavle govori u Efescima 2,5: „Blagodaću ste spaseni.“

Upravo savršena poslušnost u Hristovom životu i žrtvenoj smrti, Njegov rad i Njegova smrt u potpunosti zadovoljavaju zakon Božji u korist celog čovečanstva. Tim dvojnim činom Hristos je promenio položaj ljudskog roda, od osuđenja do opravdanja života. To je čudesna dobra vest jevanđelja (vidi Rim. 5,18).

Ova misao je tako bitna da ćemo pogledati još jedan tekst u 1. Korinćanima 1,30: „Od njega ste i vi u Hristu Isusu.“ Zapazite da su ovde uključene tri osobe. To su: „on [od njega]“, „vi“ u obliku množine i Hristos. Sledeći deo ovog stiha utvrđuje ko je „on“: „koji nam je postao mudrost od Boga“. Prema tome, „on“ je Bog. Pavle kaže da je Bog uzeo ceo ljudski rod i sve nas stavio u Hrista. „Vi“ - to smo mi, a Hristos je Sin Božji. Eto šta je Bog učinio za nas pri utelovljenju.

NOVA ISTORIJA

Zatim Pavle kaže da je Bog učinio da Hristos postane za nas mudrost. Reč mudrost znači *posebno znanje*. Setite se šta Isus kaže u Jovanu 8,32: „I saznate istinu, i istina će vas osloboditi.“ Pod istinom On podrazumeva sebe. U stihu 36 čitamo: „Ako vas, dakle, Sin oslobodi, bićete stvarno slobodni.“ To posebno znanje jeste Isus Hristos, i to raspeti. Pavle piše Korinćanima: „Od njega ste i vi u Hristu Isusu, koji nam je postao mudrost od Boga, pravednost i osvećenje, i izbavljenje, da bude kao što je napisano: 'Ko

se hvali – neka se hvali u Gospodu” (1. Korinćanima 1,30.31).

Ovo se može veoma jednostavno ilustrovati. Uzmite parče papira, koji predstavlja nas, i stavite ga u Bibliju, koja predstavlja Isusa Hrista, jer u Jovanu 1,14 stoji da je On Reč Božja koja je postala telo. Tim postupkom, dve osobe postale su jedno. Ako umotamo Bibliju u pakpapier, odemo u poštu i pošaljemo to u drugu zemlju, papir koji predstavlja nas takođe tamo odlazi. Papir ne može nikada ustvrditi da on sam može otići, ali može kazati, i to s punim pravom, da je otišao u Bibliji. Pretpostavimo da paket koji sadrži Bibliju stigne na odredište, a u toj pošti dođe do požara i Biblija izgori. Šta se dešava papiru? Papir (mi), koji je u Bibliji (Hristu), takođe izgori. Tamo gde odlazi Biblija, odlazi i papir. Ono što se dogodi Bibliji, događa se i papiru. Ovo ilustruje kako nas Bog spasava u Hristu. Bog nas stavlja u Hrista tako da bi mogao ponovo ispisati našu istoriju u Hristu i promeniti naš položaj – umesto osude opravdanje. Upravo na to Pavle misli kad kaže: „Blagodaću ste spaseni.“

IZ OVOG SVETA

Pošto nas je Hristos otkupio svoji životom i smrću, Pavle nam u Efescima 2,6 kaže: „Bog nas je vaskrsnuo s Hristom.“ Mi smo bili s Njim u utelovljenju; bili smo s Njim u savršenom životu; bili smo s Njim

na krstu; i sada smo s Njim u vaskrsenju. On je otišao na nebo i seo s desne strane Bogu, i mi smo tamo bili s Njim. Pavle kaže u Efescima 2,6: „I s njim je vaskrsao nas i postavio na nebesima u Hristu Isusu.“

Ono što je Bog učinio za nas *u Hristu* predstavlja Božji dar čovečanstvu, ali kako nas je Bog stvorio sa slobodnom voljom, mora postojati i ljudski odgovor na to. Taj odgovor je vera. Pavle kaže u Efescima 2,8.9: „Jer ste posredstvom vere blagodaću spaseni, i to nije od vas, – Božiji je dar; ne od dela, da se niko ne pohvali.“ Spasenje je potpuno, sto posto, dar koji smo mi dobili besplatno, ali koji je Boga stajao beskrajno mnogo.

STVARNOST VERE

Taj dar je naš, ali se on ne doživljava automatski. Mi moramo verovati i ispoljavati veru. Vera, prema definiciji u Novom zavetu, uključuje tri glavna elementa.

1. Da bismo imali istinsku veru, moramo najpre poznavati jevanđelje. Moramo poznavati istinu kakva je u Hristu, jer Pavle veli u Rimljanima 10,17: „Vera, dakle, potiče od propovedi, a propoved biva Hristovom rečju.“ Otuda je Hristos i dao nalog da idemo po celom svetu i propovedamo jevanđelje svakome stvorenju (videti Marko 16,15).

2. Samo poznavanje jevanđelja nije dovoljno. Mi moramo verovati istinu kakva je *u Hristu*. Vero-

vanje je odgovor srca na tu istinu. Isus je rekao: „Ko moju reč sluša i veruje onome koji je mene poslao, ima život večni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život“ (Jovan 5,24). Nažalost, odveć mnogo hrišćana se suviše brzo zaustavlja.

3. Treći element je vrlo značajan. Mi moramo biti poslušni toj istini. Pavle podseća hrišćane u Rimu: „Hvala dakle Bogu što bivši robovi grehu poslušaste od srca tu nauku [jevandjelje] kojoj se i predadoste“ (Rimljanima 6,17). U Rimljanima 10,16 on govori jevrejskom narodu: Razlog zašto su izgubljeni jeste to što „ne poslušaste jevandjelja“. U Galatima 5,7 on kaže Galatima: „Dobro ste trčali; ko vas je sprečio da se ne pokoravate istini [jevandjelju]?“ Istinska vera proizvodi poslušnost.

BITI POSLUŠAN DOBROJ VESTI!

Biti poslušan jevandjelju jednostavno znači potčiniti svoju volju istini kakva je u Hristu. Budući da smo vi i ja grešnici, zakon nas osuđuje na smrt. Mi nemamo izbora. Moramo umreti. Ali možemo odlučiti da umremo u Hristu, da uzmemo udela u smrti koja se dogodila pre 2000 godina, i prihvatiti Njegovu smrt kao svoju. U toj smrti postoji nada zato što Hristos nije ostao u grobu. On je vaskrsao iz mrtvih. Ukoliko odlučite da umrete izvan Hrista, nema vaskrsenja na život jer je plata za greh „zbogom“ životu zauvek.

Čak i ako postanete hrišćanin, umrećete. Ali ta smrt je samo san, zato što postoji nada na vaskrsenje (videti 1. Korinćanima 15,20-23).

Naša je molitva da ne odbacite tu prekrasnu dobru vest o spasenju. Reči koje je Filip, đakon, uputio prvom neznabošču, kad je ovaj zatražio da se krsti, glase: „Ako veruješ od svega srca svojega možeš [biti kršten]“ (Dela apostolska 8,36.37). Isus je svojim učenicima poverio nalog: „Idite po svemu svetu i propovedite jevanđelje svakome stvorenju. Koji uzveruje [ko ima veru] i pokrsti se, spašće se“ (Marko 16,15.16).

UNAPRED ODREĐENI

U onom trenutku kad prihvatimo dar spasenja verom u Isusa Hrista, mi primamo sve blagoslove namenjene onima koji čuju, veruju i poslušaju jevanđelje. Efescima 1,3-6 beleži našu radost: „Blagosloven Bog i otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima kroz Hrista. Kao što nas izabra kroz njega pre postanja sveta, da budemo sveti i pravedni pred njim u ljubavi.“

U Isusu Hristu smo sveti i besprekorni. „Odredivši nas napred kroz Isusa Hrista sebi na posinaštvo, po ugodnosti volje svoje. Na pohvalu slavne blagodati svoje kojom nas oblagodati u ljubaznome“ (Efescima 1,5.6).

DELA VERE

Pavle kaže da ne samo što imamo mir kroz Isusa Hrista, nego u Efescima 2,10 ističe da smo „U Isusu Hristu stvoreni za dobra dela, koja je Bog unapred pripremio – da u njima živimo“. Istinsko opravdanje verom ne samo što nam donosi mir sa Bogom i nadu na večni život nego u potpunosti menja naš stav u životu, tako da Duh Sveti može da boravi u nama. Zahvaljujući Svetom Duhu mi počinjemo da živimo životom dobrih dela i radosne poslušnosti Njegovoj Reči, što je plod spasenja. Ta dobra dela ne čine nas zaslužnim, nego predstavljaju dokaz o našem opravdanju verom.

VEROVATI ZNAČI VIDETI!

To je dobra vest spasenja koju je Bog preko svoga Sina poslao celom ljudskom rodu. Pitanje glasi: „Šta mi treba činiti da se spasem?“ A odgovor je: „Poveruj [imaj veru] u Gospoda Isusa Hrista pa ćeš biti spasen“ (Dela apostolska 16,30.31). Pošto ste oslobođeni osude zakona, neka Hristos živi u vama da bi svet mogao videti u vama Hrista, „nad slave“. To je naša molitva za vas, u Isusovo ime. Amin.

ŽELITE DA JOŠ VIŠE NAUČITE O OVOJ *DOBROJ VESTI*?

BLIZINA VAŠEG SPASITELJA

Jeste li umorni od osećaja krivice? Osećate li se odbačenim i nepotrebnim? Evo jedne izuzetno **DOBRE VESTI**. Hristos je preuzeo inicijativu da vas povede putem ka sreći ovde i sada, a dalje – ka nebu i večnom životu.

ŽENA KOJA JE REKLA „DA“ BOGU

Tokom mnogih vekova, razvilo se mnoštvo mitova o Mariji, majci Isusovoj. Nastala od materijala namenjenog hrišćanima evangelističkog usmerenja, ova brošura predstavlja pokušaj odvajanja neistine od fascinantnih istina koje nam Pismo otkriva o ovoj divnoj ženi.

Bolje razumevanje Marije može nam pomoći da bolje razumemo i njenog Sina.

REČ KOJA JE PREOKRENULA SVET

Kako je jedna jedina reč mogla da milione preobrazi u ljude spremne da umru za svoja ubeđenja, a ostale milione u njihove progonitelje žedne krvi?

Kakva se sila krije u toj novoj i čudnoj reči?

KAKO SPASITI BRAK

Kako živeti s lošim bračnim partnerom. Bog ima lekovite Dobre vesti koje će doneti blagosloveno olakšanje u svaki nesrećan dom, i dodatno ohrabrenje za sve one koji su srećni u svom braku. Lek je u onom što verujemo, a ne u onom što činimo!

OBRNUTA MOLITVA

Voda ne teče uzbrdo, a i ljudi obično ne izgovaraju molitve poput one zapanjujuće u Jevanđelju po Jovanu 4, koja je obrnutog smera.

Jesmo li spremni za tektonsku promenu u svom pristupanju Božjem prestolu?

Preporučujemo i sledeće knjige:

DOBRA VEST JE BOLJA NEGO ŠTO MISLITE, Robert J. Wieland
Milioni ljudi veruju lošim vestima. Evanđeoska poruka je tako dobra vest, da je to ponekad teško i poverovati. „Božja milost je...beskrajno bolja nego što ste mislili.“ Prvi put odštampana 1985, ova knjiga nastavlja da izaziva pažnju.

MOĆNA DOBRA VEST, **Robert J. Wieland**

Knjiga sadrži pregled modernih koncepcija jednostavne poruke koje bi trebalo da budu „sila Božja na spasenje“ (Rimljanima 1,16), a koje su postale žalostan izvor zbnjenosti. Nasuprot tome, ovo delo baca sasvim novo svetlo na svu tu frustraciju, bezvoljnost, opadanje i mlakost koji se ogledaju na duhovnom planu. Da li smo propustili da sagledamo koliko je Dobra vest zaista dobra, ili nismo poverovali u to? Ideje koje su ovde izložene utemeljene su na Bibliji i predstavljaju svež dah koji je već pokrenuo srca desetina hiljada ljudi širom sveta. Ova knjiga posebno se obraća onima koji traže čvrsto tlo kao temelj svoje nade, usred ovog sveta punog beznađa i pometnje.

U POTRAZI ZA KRSTOM, Robert J. Wieland

Autor istražuje „putovanja“ onih osoba koje su se uputile prema krstu, među kojima su, pored njega samog, Isus, Marija Magdalena i Pavle. On nam otkriva kako možemo steći svoje lično iskustvo na tom istom „putovanju“, i naglašava da krst nesumnjivo ima snagu da protera svaki

strah iz ljudskog srca. Radi se o dirljivo i ubedljivo napisanom štivu, namenjenom čitaocu modernog doba.

MARIJA MAGDALENA: Biblijska priča, Robert J. Wieland

Marija Magdalena pleni pažnju i inspiriše maštu gotovo svake osobe koja je slušala o njenom tajanstvenom i raskošnom činu pomazanja skupocenim mirom koje je izlila na Isusova stopala, opravši ih zatim svojim suzama. Robert J. Wieland istražuje životnu priču ove čudesne žene koja zauzima visoko mesto među ličnostima o kojima govori Sveto pismo.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

27-31-185.5

СЕКВЕИРА, Џек

Dobra vest u malo reči : neotvoren poklon / Džek
Sekveira ; [prevod sa engleskog Mirjana Đerić]. - Novi Sad :
Eden kuća knjige, 2015 (Beograd : Apollo graphic
production). - 30 str. ; 14 cm

Prevod dela: The good news in a nutshell / Jack Sequeira. -
Tiraž 50.

ISBN 978-86-85197-33-8

a) Христологија - Спасење
COBISS.SR-ID 295340295

Brošura nam otkriva kako ljudi i žene mogu da kroz Jevanđelje pronađu zadovoljavajuće odgovore na svoje probleme. Mera vere – čežnja za Bogom – usađena je u svakom ljudskom srcu. Bog svakako zna kako će odgovoriti na ovu čežnju.